

POSLANICA SVETEGA OČETA
JANEZA PAVLA DRUGEGA
OB DEVETSTOLETNICI SMRTI
SVETEGA BRUNA

Častitemu očetu Marcelinu Theeuwesu,
priorju Kartuzije,
generalnemu ministru kartuzijanskega reda,
ter vsem članom kartuzijanske družine!

1. Zdajle, ko člani kartuzijanske družine obhajajo devetstoletnico smrti svojega ustanovitelja, se z njimi zahvaljujem Bogu, ki je v svoji Cerkvi obudil odlični pa vedno aktualni lik svetega Bruna. Cenim vaše pričevanje zvestobe Petrovemu sedežu ter se z gorečo molitvijo prav rad pridružujem radovanju kartuzijanskega reda, ki odkriva v tem »nadvse dobrem in neprekosljivem očetu« mojstra duhovnega življenja. Šestega oktobra tisočstoprvega leta je Bruno, »vžgan od božanske ljubezni, zapustil bežne sence sveta,« da bi se dokončno pridružil »večnim dobrinam« (prim. *Pismo Raulu*, 13). Bratje v samotarski naselbini Santa Maria della Torre, v Kalabriji, katerim je poklonil tolikšno naklonjenost, niso mogli slutiti, da bo ta *Dies natalis* pomenil začetek neke enkratne duhovne avanture, ki še danes poraja obilne sadove za Cerkev in za svet.

Bruno, priča kulturnega in religioznega vrenja v porajajoči se Evropi njegovega časa, dejavnik v reformi, katero je želela izvesti Cerkev spričo notranjih težav, spoštovan in cenjen učitelj, je začutil klic, naj se posveti edinemu Dobremu, samemu Bogu. »In kaj je tako dobro kakor Bog? Zato sveta duša, ki po malem okuša brezprimerni čar, sijaj in lepoto tega Dobrega, s plamenečo ljubeznijo vneta govori: Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; kdaj bom prišel in zažarel pred Božjim obličjem?« (*Pismo Raulu*, 16). Ta korenita žeja je prignala Bruna, da je v potrpežljivi poslušnosti Duhu s svojimi prvimi tovariši iznašel neki slog puščavniškega življenja, v katerem je vse naravnano k odgovoru na klic Kristusa, ki si v vseh časih izbira ljudi, »da bi jih napotil v samoto in jih tako z intimno ljubeznijo zbral okrog sebe« (*Pravila kartuzijanov*, 1). S to izbiro »življenja v puščavi« Bruno poslej vabi vse cerkveno občestvo, »da ne bi nikoli izgubili izpred oči najvišje poklicanosti, ki je v tem, da bomo vedno bivali z Gospodom« (*Posvečeno življenje*, 7).

Bruno izkazuje živ čut za Cerkev – in to s tem, da zna pustiti »svoj« projekt in se odzvati papeževim klicem. Zaveda se, da se hoja na poti svetosti ne da zamisliti brez poslušnosti do Cerkve. S tem nam kaže, da pristno življenje po Kristusovih stopinjah zahteva, da se izročimo njegovim rokam ter s prepuščanjem samega sebe izpričujemo

neko višjo ljubezen. Takšna drža mu je omogočala trajno radost in hvalo. Njegovi sobratje so ugotavljali, »da je vselej izžareval veselje z obraza pa skromnost v besedi. Znal je pokazati krepkost očeta, pa tudi nežnost matere« (*Osmrtnica*, št.1). Te ljubeznive besede, zapisane na čelu osmrtnice, izražajo rodovitnost nekega bivanja, posvečenega kontemplaciji Kristusovega obličja; bivanja, ki je vir apostolske rodovitnosti in gibalno bratske ljubezni. Naj bi sinovi in hčere svetega Bruna po zgledu svojega očeta še naprej ostajali neutrudno zagledani v Kristusa, »vztrajni na sveti nočni straži, v pričakovanju svojega Gospoda, da mu odpró takoj, ko potrka« (*Pismo Raulu*, 4). To življenje predstavlja spodbuden klic vsem kristjanom, da bi ostali čuječi v molitvi in tako dočakali svojega Gospoda!

2. Ker sledi velikemu jubileju učlovečenja, dobiva obhajanje devetstoletnice smrti svetega Bruna še dodaten poudarek. V apostolskem pismu *Ob začetku novega tisočletja* vabim celotno Božje ljudstvo, naj zopet začne hoditi za Kristusom, da bodo tisti, ki jih žeja po smislu in resnici, začutili, kako bije Božje srce in srce Cerkve. Kristusova beseda: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (*Mt 28,20*) kliče vse tiste, ki nosijo ime učencev, naj iz te gotovosti zajemajo obnovljen vzgon za krščansko življenje, moč, ki bo navdihovala njihovo potovanje (prim. *Ob začetku novega tisočletja*, 29). Poklic k molitvi in h kontemplaciji, ki označujeta kartuzijansko življenje, kaže posebno to, da more edinole Kristus izpolniti človeško upanje ter mu podeliti polnost smisla in veselja.

Kako naj bi potem le za trenutek mogli dvomiti, da takšen izraz čiste ljubezni poraja v kartuzijanskem življenju neko izredno misijonarsko rodovitnost? V odmaknjenosti svojih samostanov ter v samoti svojih celic kartuzijani potrpežljivo in tiho tkejo svatovsko oblačilo Cerkve, »ki je vsa lepa in ozaljšana kot nevesta za svojega ženina« (*Raz 21,3*). Vsak dan znova darujejo svet Bogu ter vabijo celotno človeštvo na Jagnjetovo poročno gostijo. Obhajanje evharistične daritve je izvir in vrhunec celotnega življenja v puščavi, s tem da oblači v samega Kristusa tiste, ki se prepuščajo njegovi ljubezni, z namenom, da bi po njih zasijala navzočnost in dejavnost Odrešenika v svetu – za zveličanje vseh ljudi pa v radost Cerkvi.

3. V globini puščave, ki je prostor za preizkušanje ter očiščevanje vere, vodi Bog Oče ljudi po poti razlastitve, ki spodbija vsakršno logiko imetja, uspeha in navidezne sreče. Kartuzijan Gvigo ne neha spodbujati tistih, ki hočejo živeti v skladu z idealom svetega Bruna: »Hočeš nočeš – hoditi moraš za ubogim Kristusom, če hočeš biti pridružen bogatemu Kristusu« (*Pismo o samotarskem življenju*, 6). Ta razlastitev se začne s korenitim odtrganjem od sveta; to ne pomeni zaničevanja do sveta, temveč zavestno usmeritev celotne eksistence k vztrajnemu iskanju edinega Dobrega: »*Zapeljal si me, Gospod, in dal sem se zapeljati!*« (*Jer 20,7*). Srečna si, Cerkev, ki ti je dano kartuzijansko pričevanje o celostni razpoložljivosti do Duha ter o življenju, ki je v celoti darovano Kristusu!

Prosim vas torej, člani kartuzijanske družine: S svetostjo in preprostostjo svojega življenja ostanite podobni mestu na gori ter svetilki na svetilniku (prim. *Mt 5,14-15*)! Zakoreninjeni v Božji besedi, poživljeni z zakramenti Cerkve, podprti z molitvijo svetega Bruna in sobratov, – ostanite za vso Cerkev in sredi sveta »krajji upanja in

odkrivanja blagrov, kjer ljubezen črpa moč iz molitve, vira skupnosti, in je poklicana, da postane logika življenja in studenec veselja« (*Posvečeno življenje*, 51)! Življenje v klavzuri na občuten način izraža darovanje celega življenja v povezanosti s Kristusom; s tem da spominja na ogroženost človeškega bivanja, nam kliče, naj se zanašamo edino na Boga. Povečuje žejo po milostih, katere nam posreduje meditiranje Božje besede. Klavzura je tudi »kraj duhovnega občestva z Bogom pa z brati in s sestrami, kjer omejenost prostora in stikov deluje v prid ponotranjenja evangeljskih vrednot« (*prav tam*, 59). Zares, iskanje Boga v kontemplaciji se ne da razdvajati od ljubezni do bratov, katera nam omogoča prepoznavati v največjem revežu Kristusov obraz. Sveti Janez nam neutrudno ponavlja: »Preljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga; in vsakdo, ki ljubi, je iz Boga rojen in Boga pozna« (*1 Jn 4,7*). Sveti Bruno je to dobro vedel: nikoli ni razdvajal prvenstva, katerega je poklanjal skozi vse življenje Bogu, od globoke človekoljubnosti, katero je izkazoval bratom.

4. Devetstoletnica svetega Bruna – njegovega *Dies natalis* – mi nudi priložnost, da poživim svoje zaupanje do kartuzijanskega reda in njegovega poslanstva – neprogramirane kontemplacije in posredniške vloge za Cerkev in za svet. Po sledih svetega Bruna in njegovih naslednikov kartuzijanski samostani nenehno obujajo v Cerkvi čut za eshatološko razsežnost njenega poslanstva, s tem da spominjajo na čudovita dela, ki jih je storil Bog, ter bedijo v pričakovanju dokončne izpolnitve upanja (prim. *Posvečeno življenje*, 27). Kartuzijanski red – neutrudni prežar na Kraljestvo, ki prihaja, prizadevajoč se »biti« prej kot »storiti«, – daje Cerkvi krepkost in pogum v njenem poslanstvu, da more nadaljevati plovbo ter razširiti plamen Kristusove blagovesti na vse človeštvo.

V teh prazničnih dneh vašega Reda goreče molim h Gospodu, naj v mnogih mladih srcih najde odmev njegov klic: Zapustite vse pa hodite za ubogim Kristusom – po zahtevni, a še kako osvobajajoči poti kartuzijanskega smotra! Spodbujam pa tudi odgovorne voditelje kartuzijanske družine, naj se brez strahu odzivajo klicem mladih Cerkvá ter ustanavljajo samostane na njihovih ozemljih.

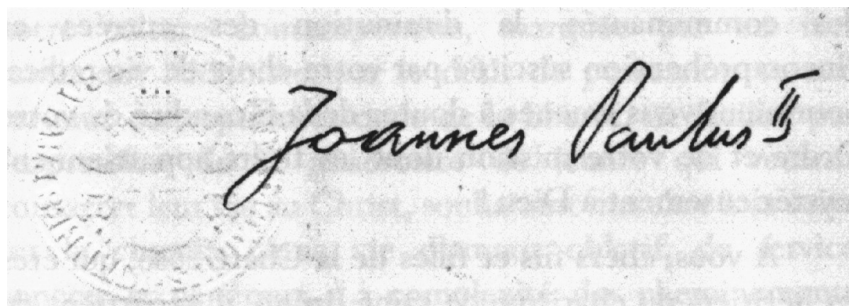
V tem duhu morajo vzgojitelji posvetiti večjo pozornost izbiri in vzgoji prihajajočih kandidatov. Kajti sodobna kultura je zaznamovana s silno željo po uživanju, po lastninjenju ter z neko zmotno zamisljivo o svobodi. Zato ne olajšuje mladim, da bi izrazili svojo velikodušno odločitev: Hočem posvetiti svoje življenje Kristusu in želim hoditi za njim po poti darujoče se ljubezni ter konkretne in velikodušne uslužnosti. Pestrost v osebnem iskanju poti, duševna krhkost v mnogih oblikah pa težavna naloga – ostati ves čas zvest –: vse to nas spodbuja, naj ne zanemarjamo nobenega sredstva, da bi prihajajočim, ki želijo vstopiti v samoto kartuzije, omogočili vzgojo osebe v vseh njenih razsežnostih. Razen tega je potrebno posvetiti posebno pozornost izbiri vzgojiteljev, ki bodo sposobni spremljati kandidate po stezah notranje osvoboditve ter poslušnosti Svetemu Duhu. Nazadnje bo prav, da spodbujamo skupnosti, naj brez pridržkov živé v vzajemni ljubezni, se razvijajo v duhovnem vzdušju in življenjskem slogu, ki bosta v skladu z redovno karizmo. Saj vemo, da je bratsko sožitje neka osnovna prvina pri iskanju poti Bogu posvečenih oseb.

5. Dragi sinovi in hčere svetega Bruna! Spominjajte se tega, kar sem zapisal na koncu Posinodalne apostolske spodbude *Posvečeno življenje*: »Vi nimate le slavne zgodovine, na katero se lahko ozirate in jo pripovedujete, ampak tudi veliko zgodovino, ki jo je treba še zgraditi! Ozrite se v prihodnost, v katero vas usmerja Sveti Duh, da bi tudi z vami še delal velike reči« (110). Sredi sveta opozarjate Cerkev na glas Ženina, ki ji govori na srce: »Zaupajte! Jaz sem svet premagal« (*Jn 16,33*). Bodite pogumni! Nikdar se ne odpovejte uvidom vašega ustanovitelja, pa četudi bi spričo pičlejših skupnosti, redkejših vstopov mladih in nerazumevanja do vaše korenite življenjske izbire mogli podvomiti o rodovitnosti vašega Reda ter vašega poslanstva, katerega sadovi so skriti v Bogu!

Vam, dragi sinovi in hčere v kartuziji, ki ste dediči karizme svetega Bruna, pripada naloga, da ohranjate specifičnost duhovne poti, ki vam jo je pokazal z besedo in zgledom, v vsej njeni pristnosti in globini. Vaše slastno spoznavanje Boga, ki dozoreva v molitvi in meditaciji Božje besede, kliče Božjemu ljudstvu: Razpirajte oči k obzorjem novega človeštva, ki je na poti k iskanju svojega smisla in svoje dopolnitve v edinosti. Vaše uboštvo, darovano v Božjo slavo pa za zveličanje sveta, zgovorno izpodbija razne zamisli, ki se ozirajo na rentabilnost ter učinkovitost, s tem pa često zapirajo srca ljudi in narodov za resnične potrebe njihovih bratov. Vaše življenje je skrito s Kristusom, podobno kot nemi križ, zasajen v srce odkupljenega človeštva; zato ostaja zgovorno znamenje in trajni opomin Cerkvi in svetu: Vsako bitje, najsi bo včeraj ali danes, se more prepustiti objemu Njega, ki je le – Ljubezen.

Vse člane kartuzijanske družine zaupno izročam priprošnji Device Marije, ki je *Mater singularis Cartusiensium* pa zvezda vodnica evangelizacije tretjega tisočletja. Podeljujem vam prisrčen apostolski blagoslov, ki naj velja tudi vsem dobrotnikom vašega Reda.

Iz Vatikana, dne 14. maja 2001.

A handwritten signature in cursive script, "Johannes Paulus II.", is written over a circular embossed seal. The seal features a central figure, likely the Holy Spirit, surrounded by Latin text: "SIGILLUM APOSTOLICE SEDIS" and "SACRATAE SECTAE".